

Sygn. akt III AUz 400/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 sierpnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Małgorzata Gerszewska

Sędziowie: SSA Lucyna Ramlo

SSO del. Maria Ołtarzewska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2015 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy K. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o składki na ubezpieczenie społeczne

na skutek zażalenia K. S.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 października 2014 r., sygn. akt VIII U 201/12

postanawia

oddalić zażalenie.

SSA Lucyna Ramlo SSA Małgorzata Gerszewska SSO del. Maria Ołtarzewska

Sygn. akt III AUz 400/15

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 października 2014 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawczyni K. S. doręczenia odpisu postanowień z dnia 20 października 2014r. wraz z uzasadnieniem.

W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd Okręgowy wskazał, iż zgodnie z treścią art. 357 par. 1 zd.1 k.p.c., postanowienie wydane na posiedzeniu jawnym Sąd uzasadnia tylko wtedy, gdy podlegają one zaskarżeniu. Przytoczył także treść art. 394 par. 1 k.p.c., z którego wynika, iż na postanowienie o odmowie zawieszenia postępowania, na postanowienie o dopuszczeniu dowodu z przesłuchania stron, na postanowienie o odmowie zwrócenia się do Trybunału Konstytucyjnego, na postanowienie o pozostawieniu wniosku o wyłączenie sędziego bez rozpoznania zażalenie nie przysługuje. W związku z powyższym, na mocy art. 357 par. 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiodła wnioskodawczyni K. S., wnosząc o jego uchylenie z powodu pozbawienia konstytucyjnego prawa do obrony, skutkującego nieważnością postępowania na podstawie art. 379 ust.

4 i ust. 5 k.p.c. Skarżąca zarzuciła nieważność postępowania z art. 379 ust. 4 i ust. 5 k.p.c. w związku z art. 7 Konstytucji RP, art.32 ust. 1 Konstytucji RP, art. 37 Konstytucji RP, art.45 ust. 1 Konstytucji RP i art. 178 ust. 1 Konstytucji RP.

W uzasadnieniu zażalenia skarżąca podniosła, iż zachowanie sędzi G. jest nieetyczne. Wskazała nadto, iż protokół rozprawy z dnia 20 października 2014 r. nie odzwierciedla przebiegu rozprawy, gdyż brak jest zapisu z przesłuchania powódki, gdzie pierwszym pytaniem było pytanie sędzi G. o wynik sprawy przed Trybunałem Konstytucyjnym. W ocenie ubezpieczonej, prowadzenie rozprawy było prawnie niedopuszczalne po tym jak na rozprawie w dniu 20 października 2014 roku złożyła zażalenie na postanowienie z dnia 17 października 2014 roku oraz wielokrotnie zgłaszała wnioski o wyłączenie SSO E. G. z powodu systematycznego naruszania zasady niezawisłości sędziowskiej. Zażaleniu temu SSO E. G. nie nadała biegu. Zaskarżonym postanowieniem z dnia 17 października 2014 roku odrzucony został kolejny wniosek z dnia 13/15 września 2014 roku o wyłączenie SSO G. na podstawie art.53 ze zn. 1 k.p.c. jako oparty na tych samych, dotychczasowych zarzutach pod adresem SSO E. G.. W pozostałym zakresie wniosków o wyłączenie Sędziów Sądu Okręgowego w Gdańsku, które uczestniczyły w postępowaniu sygn. akt VIII U 201/12 nie został rozpatrzony. W stosunku do SSO E. G. był to ponowny wniosek oparty na nowych okolicznościach.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie wnioskodawczyni nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 357 § 1 k.p.c., postanowienia ogłoszone na posiedzeniu jawnym sąd uzasadnia tylko wtedy, gdy podlegają one zaskarżeniu, i tylko na żądanie strony zgłoszone w terminie tygodniowym od dnia ogłoszenia postanowienia. Postanowienia te doręcza się tylko tej stronie, która zażądała sporządzenia uzasadnienia i doręczenia postanowienia z uzasadnieniem.

Postanowienia Sądu I instancji podlegające zaskarżeniu w drodze zażalenia wymienione zostały enumeratywnie w art. 394 § 1 k.p.c. i są to postanowienia kończące postępowanie w sprawie, a także postanowienia i zarządzenia, których przedmiotem jest:

- 1) zwrot pozwu, odmowa odrzucenia pozwu, przekazanie sprawy sądowi równorzędnemu lub niższemu albo podjęcie postępowania w innym trybie;
- 2) odmowa zwolnienia od kosztów sądowych lub cofnięcie takiego zwolnienia oraz odmowa ustanowienia adwokata lub radcy prawnego lub ich odwołanie;
- 3) oddalenie opozycji przeciwko wstąpieniu interwenienta ubocznego oraz niedopuszczenie interwenienta do udziału w sprawie wskutek uwzględnienia opozycji;
- 4) rygor natychmiastowej wykonalności;
- 4¹) wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia do czasu rozstrzygnięcia skargi o wznowienie postępowania;
- 4²) stwierdzenie prawomocności orzeczenia;
- 5) skazanie świadka, biegłego, strony, jej pełnomocnika oraz osoby trzeciej na grzywnę, zarządzenie przymusowego sprowadzenia i aresztowania świadka oraz odmowa zwolnienia świadka i biegłego od grzywny i świadka od przymusowego sprowadzenia;
- 6) zawieszenie postępowania i odmowa podjęcia zawieszzonego postępowania;
- 7) odmowa uzasadnienia orzeczenia oraz jego doręczenia;
- 8) sprostowanie lub wykładnia orzeczenia albo ich odmowa;

9) zwrot kosztów, określenie zasad ponoszenia przez strony kosztów procesu, wymiar opłaty, zwrot opłaty lub zaliczki, obciążenie kosztami sądowymi, jeżeli strona nie składa środka zaskarżenia co do istoty sprawy, koszty przyznane w nakazie zapłaty, zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz wynagrodzenie biegłego i należności świadka;

10) oddalenie wniosku o wyłączenie sędziego;

10¹) zatwierdzenie ugody zawartej przed mediatorem;

11) odrzucenie zażalenia;

12) odrzucenie skargi na orzeczenie referendarza sądowego.

Przedmiotem postanowień Sądu Okręgowego z dnia 20 października 2014 r. były odmowa zawieszenia postępowania, dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron, odmowa zwrócenia się do Trybunału Konstytucyjnego oraz pozostawienie wniosku o wyłączenie sędziego bez rozpoznania. Jak wynika z powyższego, żadna z powyższych kwestii nie została wymieniona w art. 394 § 1 k.p.c., co oznacza, iż postanowienia te nie są zaskarżalne, a tym samym zgodnie z dyspozycją art. 357 § 1 k.p.c. sąd nie uzasadnia ich z urzędu, ani na wniosek strony. W związku z powyższym, Sąd I instancji prawidłowo odmówił doręczenia wnioskodawczyni tych postanowień wraz z uzasadnieniem.

Odnosząc się do zażalenia skarżącej, wskazać trzeba, iż podniesione przez nią argumenty nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Apelacyjny nie dostrzegł w niniejszej sprawie nieważności postępowania z powodu pozbawienia konstytucyjnego prawa do obrony. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 23 kwietnia 2015 r. (V CSK 573/14, Lex nr 1678097), przesłanka pozbawienia strony możliwości obrony swych praw, przewidziana w art. 379 pkt 5 k.p.c., zachodzi, gdy rzeczywiście, na skutek naruszenia przepisów przez sąd lub przeciwnika procesowego, nie brała ona udziału w postępowaniu sądowym lub w istotnej jego części albo też w sytuacji pozbawienia jej możliwości podejmowania lub też niepodjęwania czynności procesowych, zmierzających do ochrony jej sfery prawnej (por też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2015 r., IV CZ 114/13, Lex nr 1656519). Z powyższego wynika, iż warunkiem niezbędnym, aby można było mówić o naruszeniu prawa do obrony, jest naruszenie przepisów przez sąd bądź przeciwnika procesowego. W przedmiotowej sprawie z taką sytuacją jednak nie mamy do czynienia. Procedura cywilna i dwuinstancyjność postępowania zapewniają stronom szereg narzędzi pozwalających im na ochronę ich praw oraz kontrolę rozstrzygnięć dla nich niekorzystnych. Wszystko to jednak musi odbywać się w ramach obowiązującej procedury. Aby postępowanie nie było niepotrzebnie przedłużane, kodeks postępowania cywilnego nie zezwala zatem na zaskarżanie każdego orzeczenia w sprawie, ale określa katalog zaskarżalnych postanowień. Niemniej jednak, także rozstrzygnięcia, których nie można zaskarżyć w trakcie trwania postępowania mogą zostać poddane kontroli Sądu II instancji, bowiem zgodnie z dyspozycją art. 380 k.p.c., sąd drugiej instancji, na wniosek strony, rozpoznaje również te postanowienia sądu pierwszej instancji, które nie podlegały zaskarżeniu w drodze zażalenia, a miały wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Skoro więc Sąd I instancji zgodnie z obowiązującą procedurą odmówił sporządzenia uzasadnienia w postanowieniach wydanych na rozprawie w dniu 20 października 2014 r., nie może być mowy o naruszeniu prawa do obrony, a w konsekwencji nieważności postępowania.

Pozostałe argumenty skarżącej sprowadzają się do zanegowania trafności postanowień wydanych na rozprawie w dniu 20 października 2014 r., a zatem nie wpływają w żaden sposób na ocenę przedmiotowego rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny uznał, iż zaskarżone w niniejszym postępowaniu postanowienie Sądu I instancji jest prawidłowe i na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie wnioskodawczyni.